

ТОДОР ХАДЖИЕВ

МОЯТ УНИВЕРСИТЕТ ВИМЕСС Русе

16+

Тодор Хаджиев

Моят университет ВИМЕСС Русе

«ЛитРес: Самиздат»

2020

Хаджиев Т. Л.

Моят университет ВИМЕСС Русе / Т. Л. Хаджиев — «ЛитРес: Самиздат», 2020

ISBN 978-5-532-99278-8

Авторът на книгата учи във ВИМЕСС (Технически университет) Русе 1955-1960 година. Тогава се поставя началото на висшето образование по Земеделска техника в България. Тази тема е малко застъпена в документалната литература. Доц. д-р инж Тодор Хаджиев публикува документи и снимки от личния си архив и спомени на свои колеги за живота и обучението на тогавашните студенти. Представени са лични и обществени събития, младежки занимания и развлечения. Дадени са биографични сведения и творчески характеристики на преподаватели и професионална реализация на някои от завършилите млади инженери.

ISBN 978-5-532-99278-8

© Хаджиев Т. Л., 2020

© ЛитРес: Самиздат, 2020

Содержание

Предговор	5
Част 1. Исторически сведения	6
Част 2. Моята студентска квартира	8
Част 3. Първите години на студентите	11
3.1. Първи приятелства	12
3.2. Занимания през свободното време	19
Конец ознакомительного фрагмента.	22

Тодор Хаджиев

Моят университет ВИМЕСС Русе

Предговор

Тази книга съдържа мои спомени, снимки и документи от личния ми архив и спомени на мои колеги за живота и обучението на студентите от първия набор и първия випуск / 1955–1960 г./ на новооткрития Висш институт по механизация и електрификация на селското стопанство / ВИМЕСС / Русе. Приемат се 130 студенти, които се обучават едновременно със строителството и обзавеждането на учебните зали и лаборатории. Тогава се поставя началото на Техническия университет Русе само с две специалности. Организира се учебният процес, изработват се учебни програми, търсят се подходящи преподаватели и асистенти. Курсът на обучението е организиран за 5,5 години – 10 семестъра занятия и 1 семестър изработване и защита на Дипломна работа. Натоварването е голямо: учебните занятия са 6 дни в седмицата, само неделя е почивен ден, но тогава работехме по курсовите проекти, а през летните ваканции бяхме два пъти по 2 месеца в казармите. Положихме 42 изпита за 10 изпитни сесии. С упорит труд и сериозно отношение към учебните занятия през декември 1960 г. се дипломираха 118 машинни инженери. Всички бяхме разпределени по работни места в България. Започна се нашата професионална реализация: От обикновени инженери – конструктори и технолози в производствени предприятия, главни инженери и директори на Машинно-тракторни станции, учители в технически училища, научни сътрудници в Изследователски институти, асистенти във Висши учебни заведения / само във ВИМЕСС 12 човека /, до отговорни ръководни постове, като Зам. Министър на земеделието – д-р инж. Николай Цонев и Ректор на Техническия университет Русе – проф. Митю Кънев. Ние, завършилите ВИМЕСС Русе се гордеем с това, че със своя самоотвержен труд допринесохме нещо за развитието на машиностроенето и на земеделието в нашата страна. Искрено благодаря на колегите: Вилиям Манев, Слава Петрова – Русева, Ганчо Гужулов, Митю Кънев, Никола Александров и Николай Попов, които ми изпратиха свои автобиографични данни.

Авторът 10 юли 2018 г.

Част 1. Исторически сведения

За начало на висшето техническо образование в Русе се счита Държавното висше техническо училище в Русе. Открито е на 12.11.1945 г. с наредба – закон на Регентството /Венелин Ганев, Цвятко Бобошевски и Тодор Павлов/, при Министърпредседател Кимон Георгиев. На 15.06. 1946 г. Русенският градски съвет определя общински терен от 30 дка и 300 милиона лева за строителството на сгради за новото Висше техническо училище. Назначена е комисия, която да се грижи за строителството и финансовите дела. Назначава се административен и преподавателски персонал, приемат се студенти и учебният процес започва в сградата на Мъжкия католически пансион в Русе.

Русе е най-големият пристанищен, административен и културен център по българското поречие на голямата европейска река Дунав. На това място още през Първия век на Новата ера възниква античното селище Сексагинда приста /Пристанище на шейсетте кораба/. През периода, когато селището е в пределите на Отоманската империя, то става известно под името Русчук, а от 1931 г. се нарича Русе. Днес Русе е петият по големина град в България с население над 160 000 жители, Административен център на Русенска област и в икономическо отношение се развива с ускорени темпове. Русе се гордее с уникално архитектурно наследство, защото още в началото на 20-ия век в града навлизат достиженията на модерната европейска архитектура. За богатото културно и историческо наследство на града говорят: Русенският исторически музей, Музеят на градския бит, Пантеонът на възрожденците, Резерватът „Ивановски скални църкви” и Средновековният град „Червен”. В тази атмосфера в град Русе се открива и разраства гордостта на града: Русенският университет „Ангел Кънчев”, носещ името на възрожденеца, просветителя и революционера, отдал живота си за свободата на България.

През 1945 г. в София се открива висшето училище „Държавна политехника”, където се изучава и Земеделска техника. Държавното висше техническо училище в Русе се явява конкурент на Държавната политехника София и затова то е закрито през есента на 1948 г., въпреки аргументираните протести на русенската общественост. Студентите от Русе са пренасочени към Политехниката в София. След години някои от завършилите в София се връщат като преподаватели в открития през 1954 г. ВИМЕСС Русе. През 1949–1950 г. в Държавната политехника София е открита специалността „Земеделска техника”. През 1953–1954 г. към Селскостопанската академия София е създаден факултет „Механизация на селското стопанство”, който с Указ № 270 от 25.09.1954 г. на Президиума на Народното събрание се обособява в „Институт по механизация на селското стопанство град Русе” /ИМЕСС/. С това в Русе се преоткрива висшето техническо образование, защото в този район има подходяща материална база: Завод за селскостопанско машиностроене, Опитна станция „Образцов чифлик”, Машинно-тракторна станция, Държавно земеделско стопанство и други. Отчита се, че е назряла необходимостта от инженерни кадри за машиностроителните заводи и за механизация на селското стопанство в България. Специалността „Земеделска техника” в Държавната политехника София се ръководи от проф. инж. Борис Илиев по съвместителство, защото е основател и ръководител на катедра „Механизация на земеделието” в Агрономическия факултет. От 1953 г. специалността „Земеделска техника” се премества във „Факултета по механизация и електрификация на селското стопанство” към Селскостопанската академия София. Студентите се обучават по следните дисциплини с преподаватели: Земеделие и растениевъдство – доц. П. Боянов. Животновъдство – доц. Здравко Гунчев. Теория, конструкция и разчет на селскостопански машини – проф. инж. Борис Илиев и асистент инж. Иван Неделчев. Експлоатация на машинно-тракторния парк – доц. Иван Киселъов. Ремонт на машинно-тракторния парк – доц. Емил Данков. Икономика и организация на селскостопанските предприятия – доц. Здравко Гунчев. От учебната 1953–1954 г. започва обучението във Факултета по механизация в Селскостопанската академия на

новоприети студенти за Първи курс, а за Втори и Трети курс се преместват част от студентите от Политехниката. Така започва обучение на инженери по земеделска техника на две места – в Политехниката и в Селскостопанската академия. Това продължава само две години, докато от есента на 1954 г. започва приемането на студенти в открития Висш институт по механизация и електрификация на селското стопанство / ВИМЕСС/ Русе.

Величествената сграда на ВИМЕСС Русе с паметника на Ангел Кънчев

За ректор на ВИМЕСС е назначен Кръстьо Петков и за заместник ректор доц. инж. Емил Данков. Тъй като Кръстьо Петков е с образование по География, цялата дейност по организиране на учебния процес, изработването на учебни планове и програми, намирането на подходящи преподаватели и асистенти, строителството на централния корпус и лабораториите и обзавеждането им се ръководи от Емил Данков. Активен и общителен човек, той е навсякъде: с преподавателите в катедрите, с административния персонал в канцелариите и при строителите на работните площадки. От 1 юли 1958 г. доц. инж. Емил Данков е избран за ректор и ръководи ВИМЕСС до 30 юни 1960 г., като едновременно е преподавател по специалността „Ремонт на трактори и селскостопански машини“. През есента на 1955 г. във ВИМЕСС се откриват две специалности: „Селскостопанско машиностроене“ и „Ремонт и експлоатация на автомобили, трактори и селскостопански машини“. За Първи курс се приемат 130 студенти, разпределени в 5 групи. От 1959 г. се откриват още две специалности: „Двигатели с вътрешно горене“ и „Технология на машиностроенето и металите“, като броят на студентите нараства на 945.

Част 2. Моята студентска квартира

През 1955 г. кандидатствах във Висшия институт по механизация и електрификация на селското стопанство / ВИМЕСС /. От канцеларията на Института получих писмо, че съм приет и трябва да представя необходимите документи за записване. Това предизвика голяма радост в нашия дом, като особено радостен бях аз, защото се осъществява моята мечта да уча за инженер. Тогава баща ми Любен, вечна му памет, ми каза: – Аз ще дойда с тебе, да ти намеря квартира. Зная, че ти трудно ще се справиш с тази работа. Баща ми беше сериозен, но не затворен в себе си, а общителен човек. Лесно се запознаваше с непознати хора и можеше да води приятелски разговори. Той имаше един приятел от съседното село Козар-Белене, на име Костадин. Николай, синът на Костадин, когото аз не познавах, също е приет във ВИМЕСС и двамата бащи вече се бяха договорили, ние синовете им да живеем в една квартира. След няколко дни с баща ми отиваме в град Левски да се качим на влака за Русе. На гарата вече чакаха Костадин и синът му Николай. Тогава се запознах с моя бъдещ съквартирант и с баща му. Бащата Костадин беше симпатичен мъж, леко подвижен, весел и общителен. С приятелски разговори във влака пътуването мина бързо и пристигнахме в Русе. Отидохме направо пред сградата на Института, за да видят бащите ни къде ще учим 5 години. Ние бъдещите студенти влязохме веднага да се записваме, а бащите ни тръгнаха по близките улици да търсят квартира. Договорихме се, че ще ги чакаме тука докато се върнат. След няколко часа те се върнаха, изпълнили задачата и отидохме веднага да видим квартирата. Къщата беше на улица Стара Загора, близо до Института. През подлез се влизаше в малко дворче с клозет /външна тоалетна/ и от дворчето по стъпала – в къщата, която имаше само две стаи. В едната живееше хазайката, а другата се даваше под наем. Стаята беше малка, съвсем скромно обзаведена с две единични легла, една маса, два стола и закачалка. Печка за отопление нямаше, но нямаше и място за печка. Пет години живяхме в тази квартира и не сме ползвали отопление, въпреки, че в някои студени нощи водата за пиене в бутилката получавахе ледени кристали. Но бяхме млади, с гореща кръв и това не ни плашеше. Ние се съгласихме да наемем стаята, защото беше близо до Института и на сравнително нисък наем. Родителите ни се договориха с хазайката, платиха наема за един месец и си заминаха. Ние с Николай започнахме да си подреждаме скромния багаж и след една година тя беше украсена със снимки на любими артисти и певици

Тодор Хаджиев в студентската си квартира

Хазайката, с име Стоянка, беше тиха и скромна вдовица, пенсионерка. Живееше сама в тази стара къща, защото синът ѝ със своето семейство са отделно в апартамент. По-късно го виждах да идва и помага на майка си в домашната работа. След време, като се опознах с хазайката, започнахме да водим приятелски разговори. Виждах я да лежи в леглото си някой след обед и да чете книги. Един ден погледнах книгата, която тя четеше – беше роман със шаблонни

любовни истории. – Хазайке, ти си възрастна жена, защо четеш такива любовни романи? Какви чувства предизвикват те в тебе? – Запитах я аз. – Тошо, ние старите хора не можем да правим вече любов, но като четем любовни истории се вълнуваме заедно с героите, събуждаме чувства заспали и си спомняме за младите години! – Отговори ми Стоянка, усмихвайки се.

В съседната къща, в която се влизаше от същия двор, живееха следните интересни личности:

Възрастно самотно семейство руснаци – бежанци от Гражданската война в Русия 1918–1920 г. Жената се движеше трудно, затова често си приказваха с хазайката, седнали на ниски столчета в двора. В същото време мъжът ѝ готви нещо в тенджерата на котлон. Един ден чух, че жена му вместо да отиде да му помогне, вика: – Миша, ты плохо вариш рис! /Миша, ти лошо вариш ориз!/. Тя започва да му обяснява какво да направи, но той, руснакът, работеше както си знае. Друг път рускинята разказваше на хазайката: – Ходих при зъболекар и на руско-български език му обяснявах от какво се оплаквам, но той ме прекъсна и ми каза: – Госпожо, моля Ви, говорете или на български, или на руски, за да се разберем! Аз зная руски, а Вие сигурно не знаете български, затова говорете ми на руски!

Самотна жена на средна възраст, доста напълняла. Тя споделяше своите проблеми с хазайката: – Трудно ми е вече да живея сама, како Стоянке! Имам нужда от мъж да ми помага и аз ще го уважавам и ще се грижа за него. Няма значение на каква възраст е. Тази самотна жена сигурно се надяваше Стоянка да ѝ помогне да си намери мъж. Докато живеехме с Николай 5 години в тази квартира, напълнялата самотна жена не си намери подходящ мъж.

Самотен мъж, висок, строен и симпатичен. Работел като учител в русенско училище и сигурно има семейство в някое близко село, защото често отсъства и ходи на лов. Един ден видях под стряхата на къщата окачени наденици. Хазайката ми каза, че са негови. Ловната дружина са убили диво прасе и си разделили месото. Той направил тези наденици и ги окачил под стряхата да съхнат.

Приятелите ми Ангел Георгиев и Александър Васильовски живееха в друга квартира, но често идваха в нашата квартира. Те бяха с Николай в специалността „Селскостопанско машиностроене“ и заедно си работеха курсовите проекти. Един ден на обяд в студентската столова Ангел ми каза: – Елате тази вечер с Николай при нас, да се почерпим. Ние, разбира се, отидохме. Как ще откажем приятелско черпене? Бяхме приятно изненадани с вкусна печена наденица. Аз нещо си помислих и затова попитах Ангел: – Ачо, от къде имате тази вкусна свинска наденица. Ангел вместо да отговори ме попита: – Ти не си ли виждал скоро такава наденица? – Скоро виждах такава наденица под стряхата на нашата квартира, но вече я няма. – Няма я, защото ние сега ядем тази наденица! – Каза Ангел. Без да коментираме повече, с тази наденица и червеното вино, което Ангел беше донесъл от село Деков, компанията си направи такава богата вечеря, каквато не бяхме правили до тогава.

Част 3. Първите години на студентите

За нас, младите студенти във ВИМЕСС, първата година се оказа най-трудна. Някои момчета и момичета за пръв път се отделяха от дома и родителите си и трябваше да се научат сами да се справят с живота. От друга страна, обучението по Висша математика /Диференциално и Интегрално смятане / с два изпита и по Теоретична механика / Статика, Кинематика и Динамика/ с два изпита, се оказа невъзможно за някои студенти. Получиха двойки на изпитите, не се справиха и на поправителните изпити и трябваше да напуснат Института.

3.1. Първи приятелства

Естествено е, че ние с моя съквартирант Николай Костадинов Николов се опознахме и сприятелихме най-напред. Той беше в специалността „Селскостопанско машиностроене“, но лекциите се слушаха от всички групи заедно в големите лекционни зали. Затова сутрин ходехме пеша до Института, а през свободното време се разхождахме в центъра на Русе и разглеждахме забележителностите му.

Николай и Тодор пред лъва в центъра на Русе, 1955 г.

Тих и скромен като мен, но Николай по-лесно се свързваше с момичета. Харесали се с Янка – младата готвачка в кухнята на студентската столова и започнаха да се разхождат и да ходят на кино. Тя му сипваше по-големи порции и това му харесваше, защото е свикнал вкъщи

майка му да го храни добре. Приятелството между Николай и Янка не остана скрито за приятелите му, защото когато някой ме попита: „Къде е Колю?“, аз отговарях: „Колю е с Янка“. Това звучеше като: „Колюсянка“ и Николай получи прякора: „Сянката“. Янка ме запозна със своята приятелка Людмила от село Байкал Плевенско. Тя учеше в Средното училище „Баба Тонка“ Русе и живееше при своя леля. Беше едно срамежливо самотно момиче с красиво лице, излъчващо някаква скрита тъга. Аз също самотен младеж и най-напред се харесахме като събеседници. Въпреки, че не съм много приказлив, повече говорех аз, а тя ме слушаше с интерес, като се обаждаше само от време на време. Един ден Людмила ме помоли да ѝ помогна в решаването на някои задачи по математика и аз я поканих в квартирата си. Николай го нямаше – може би беше на кино с Янка. Ние се настанихме на масата и Людмила извади от чантата си учебник и тетрадка, на която трябваше да се решават задачите, зададени за домашно. Започнахме да решаваме задачите, но аз повече се заглеждах в стройното тяло и красивото ѝ лице, а по-малко в тетрадката. Момичето беше облечено в ученическото облекло – черна пола и блуза. Имаше дълга черна коса, оплетена в две плитки, които висяха пред гърдите ѝ. Това предаваше още по-чаровен вид на нейната фигура и аз усещах, че заедно с нейните биологични лъчи в мен се забиват и стрелите на любовта. Едва дочаках да решим задачите, прегърнах я нежно и я целунах по румената буза и устните. Тя не се отдръпна грубо, само се притесни и нищо не каза, от което разбрах, че ѝ хареса. Така започнахме ученическа любов с Людмила, без плътски удоволствия. Разхождахме се из русенските паркове, разказвахме си за нашите семейства, коментирахме въпроси по различни теми и дори понякога се целувахме, седнали на някоя пейка. Една вечер, тъкмо се целувахме седнали в крайдунавския парк, минават двама патрулиращи милиционери. /Тогава в градските градини и паркове имаше постоянна охрана. Затова не се трошаха пейките и детските съоръжения./ Тъй като Людмила беше с ученическа униформа, сержантът извика: – Ученици, имате две нарушения: Първо стоите в парка след вечерния час за учениците, 8 часа и второ, целувате се на обществено място, което е забранено. Тогава аз подадох на милиционера личния си паспорт и му казах: – Аз съм 20-годишен студент и закъсняхме с приятелката ми, защото нямаме часовник. Ще се приберем веднага. Милиционерът ми върна паспорта и нареди:

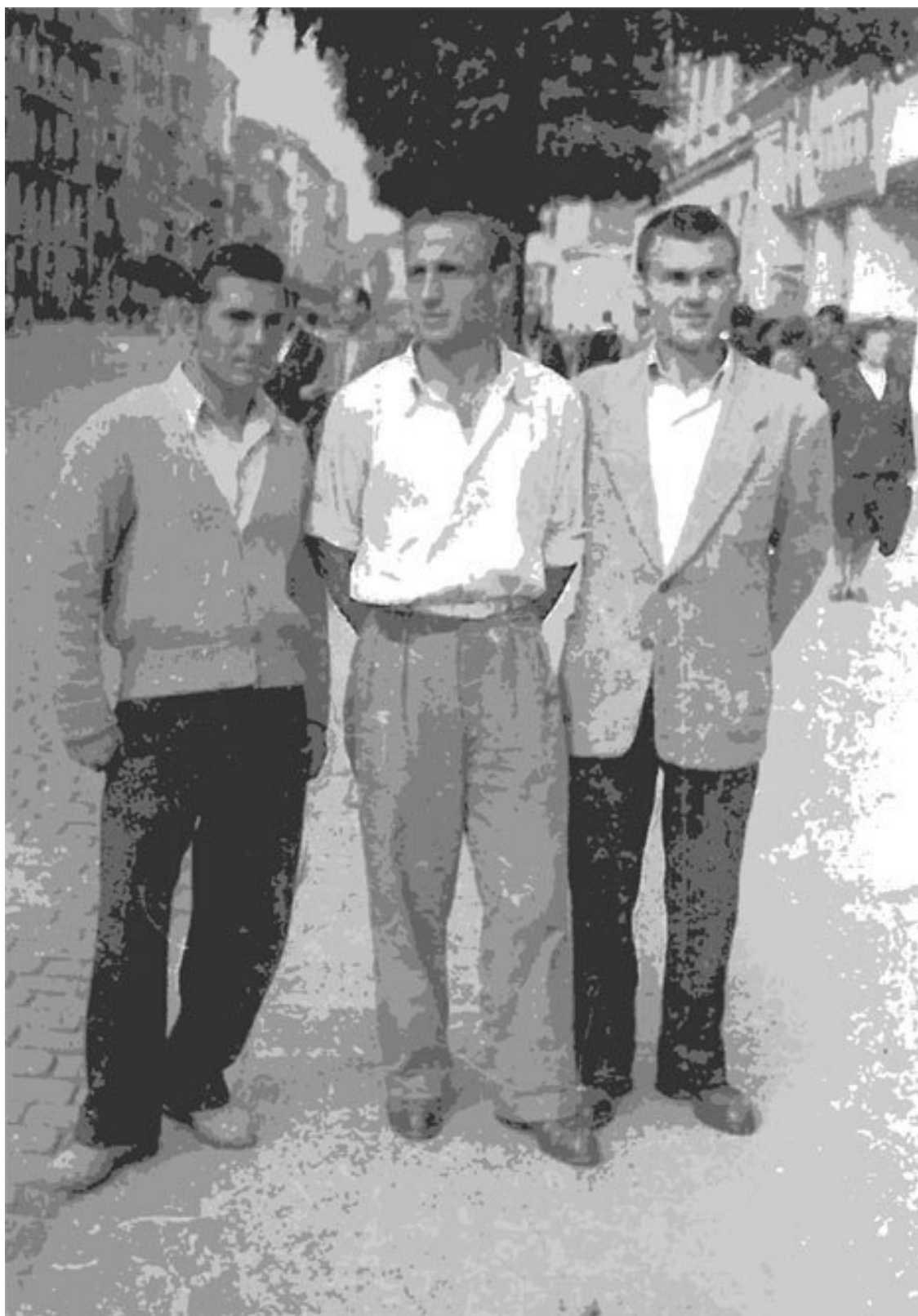
– Прибирайте се веднага в квартирите си!

Людмила като ученичка в 10-ти клас- 1958 г. и като моя съпруга -1980 г.

Людмила завърши средното си образование през пролетта на 1960 г. и започна да работи като продавачка в един павильон в Русе. Аз започнах да работя по дипломната си работа в Машинно – тракторната станция град Левски и в родното си село. Срещите ни с Людмила ставаха все по-рядко. След дипломирането си започнах работа в Плевен и мислех, че за да се ожения трябва да имам вече малко пари и не потърсих Людмила, за което съжалявам. Тя заминала при брат си в Родопските мини „ГОРУБСО“, където той вече работел, след уволнението от казармата. Така житейските ни пътища се разделиха. Срещнахме се случайно в центъра на Плевен през 1979 г., аз като разведен, а тя като вдовица. Както гласи народната поговорка: „Стара любов ръжда не хваща“, любовта пак се появи между нас. Решихме да се съберем, сключихме брак и живяхме с разбирателство и любов до нейната смърт на 28 февруари 2015 г. Вечна ѝ памет!

В нашата Първа група от специалността: „Ремонт и експлоатация на автомобили, трактори и селскостопански машини“ от 22-ма човека, най-напред успях да се сприятеля с Велико Стоянов от Русе и Алекси Крумов от село Върбово Видинско. Момчета от бедни семейства, току що завършили средното си образование, те бяха облечени в старите си дрехи, но щастливи, че са осъществили мечтата си да станат студенти. Аз бях по-добре облечен не защото съм от по-богато семейство, а защото след завършването на Плевенската гимназия не можах да стана студент в Софийската Политехника, въпреки високия бал, защото се пазеха определен брой места за кандидати с предимства: деца на активни борци против фашизма, български граждани мюсюлмани и цигани, офицери и сержанти съкратени от българската армия и други. Работих една година в родното си село и успях да си купя нови дрехи: спортно сако, панталон, балтон и обувки.

Щастливите студенти Велико, Алекси и Тодор

Оригинален беше Георги Костадинов от село Надър Бургаско. Той прекара зимата 1955–1956 г. облечен с ученическия си шинел и обут с гумени цървули.

Георги Костадинов с шинел и Тодор с балтон в центъра на Русе, Декември 1955 г.

С тези момчета си допаднахме както по социален произход, така и по характер и морал и бяхме близки приятели през целия курс на обучението ни в Русе. Когато започнахме да разра-

ботваме курсови проекти, свързани с изчисления и чертежи, се събирахме четирима приятели да работим заедно: Тодор, Алекси, Велико и Цветан Цанов. Велико беше женен и със съпругата си Нина живееха на квартира в къща с дворче на улица Плевен 22, където правехме и другарски обяд. Кой каквото носеше, изяждахме го заедно. Цветан от село Дерманци Ловешко носеше едър балкански боб, който Нина така вкусно сваряваше в голяма тенджера на огън в двора. Ние, гладните студенти, изяждахме този боб с голям апетит и удоволствие. След като издържахме успешно Третата изпитна сесия, имаме по-високо самочувствие и можем да седнем за кратка почивка.

От ляво надясно: Иван Куклин, Алекси, Тодор и Николай Костадинов пред сградата на ВИМЕСС, Февруари 1956 г.

Наши студенти се свързали с училището за медицински сестри в Русе и се организираха срещи с музика, танци и запознанства. По-опитните в любовта момчета завързаха сериозни запознанства, някои от които завършиха с женитби. От моите приятели такива бяха Александър Васильовски, Ангел Георгиев, Ганчо Гужгулов и други. Аз, като стеснителен и нямащ опит в отношенията с момичета, не успях да завържа никаква връзка, а само танцувах.

3.2. Занимания през свободното време

Ние студентите във ВИМЕСС Русе няхахме много свободно време, защото имахме занятия и в събота до обед. При хубаво време, някой неделен ден, нашата група правехме колективна разходка сред природата – в Дунавския парк, или в парка Липник край Русе. Бяхме много жизнерадостни, весели и с бодро настроение се забавлявахме приятно. Разказвахме си забавни истории, пеехме песни, шегувахме се и си правехме снимки. Най-често пеехме две песни, чиито текстове не съм забравил и до сега:

„Колко кофти сме сега в Дунавската равнина!
В стола само боб се вари, станали сме на чорбари.
Нали сме Марко Тотевци!
Беларуса МеТеЗе ще поправяш в МеТеСе,
А понякога дори Зеторът ще те мори —
Нали сме Марко Тотевци!”

„Живееше в щата Вержиния млад негър на име Джуел,
зъбите му бели актинии, а кожата мляко с кафе.
Красив беше младият негър – същински кафяв Аполон.
Видя го жената на кмета и страстно се в него влюби.
Покани го някаква мебел по стълбите уж да качи.
Почерпи го първо с уиски, погали го нежно с ръка,
А после с огън стихийен показа му, че е жена.”

Зимна разходка, Март 1956 г.

При пеенето на тези думи лицата на колегите засияваха – явно мечтаеха и на тях да се случи такова преживяване. Аз не знаех дали тези песни са изпълнявани по радио София, или дискотеките, защото тогава нито съм слушал радио, нито съм посещавал дискотеки. Тон за песен обикновено даваше колегката Слава Петрова, а баритонът на Жоржета Колева се извисяваше над всички гласове. Пеехме всички, който както може и веселбата беше неопишуема.

Колко вкусна е храната след приятната разходка сред природата!

Комсомолската организация на нашия курс решава да формираме Мъжки хор, за да пеем през зимата и футболен отбор, за да спортуваме през лятото. Това са тъй наречените Културно-масови мероприятия за развлечения. Аз се записах и в двата състава, защото обичах да играя футбол, но не можех да пея, а трябваше да се попълни хоровият състав. За диригент на певците беше поканен диригентът на Русенската опера. Като такъв, разбира се, ще ни учи на класическа музика – студентите трябва да се запознаят и с тази музика. На първата сбирка той даде някои разяснения и текст на оперна хорова песен, който трябва да научим. Не съм забравил този текст и до сега:

"Няма вече да се бавим, а ще вземем Кастелор!
Ще вземем Кастелор, ще вземем Кастелор!
Ето идат ни на помощ, имат всички храбър вид.
Ще вземем Кастелор, ще вземем Кастелор?"

На втората сбирка диригентът изпя мелодията и ни накара да повтаряме. Ще учим мелодията на слух, защото не разбираме нотите. След малко започна да ни прослушва един по един. Когато посочи мене и след като „изпах“ първия куплет, той ме прекъсна и ми каза: – Прителю, ти нямаш музикален слух и пееш фалшиво. – Аз знаех, че не мога а пея и в гимназията учех само текстовете на песните и теорията на музиката за което получавах оценка добър 4 – Отговорих му аз. След това напуснах репетицията, за да не преча на другите и с това завърши моето

участие в Мъжкия хор на ВИМЕСС. Футболният отбор беше формиран с желаещи от всички групи на нашия курс и участвахме в мачове срещу отбори от другите курсове, които бяха приети в Университета след нас.

Футболният отбор на нашия курс

Ние играехме футбол само от любов към спорта и за раздвижване след дългите часове седене на студентските седалки. Нямахме никаква финансова помощ, всеки беше облечен с каквито дрехи има, затова екипът ни е в такова окаяна състояние. Съставът на отбора, показан на снимката е следният, от ляво на дясно: Петър Йонов – капитан на отбора, Николай Мачугански – вратар, Иван Атанасов, Тодор Стефанов, Николай Цонев, Георги Костадинов, Тодор Хаджиев – играех ляв защитник, защото можех да ритам топката и с левия крак. Другите на снимката не мога да ги позная.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.